

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Z. O.
przeciwko A. w B.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego oddającego powództwo o ochronę dóbr osobistych.

W skardze kasacyjnej, zaskarzającej wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddającej roszczenie o nakazanie zaniechania dalszych naruszeń i roszczenie o świadczenie na cel społeczny, powód uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tj. czy przepis art. 24 w zw. z art. 448 k.c. można rozumieć w ten sposób, iż do skompensowania krzywdy wynikającej z naruszenia poczucia tożsamości narodowej i godności narodowej w wyniku publicznego fałszownia historii o narodzie wystarczające jest usunięcie skutków tego naruszenia przez sprostowanie nieprawdziwej informacji i przeproszenia narodu polskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego skarżący powinien wykazać, że w sprawie rzeczywiście występuje powołana przyczyna kasacyjna, a w odniesieniu do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 kpc, że rozpoznanie skargi będzie służyć rozwojowi prawa. W tym, celu konieczne jest nie tylko zdefiniowanie przedstawionego zagadnienia prawnego, ale także przytoczenie argumentacji prawnej, która prowadzi do rozbieżnych ocen (post. SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01 OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 29 listopada 2005 r., II CSK 98/05), przy czym nie chodzi tu - jak przedstawia się to w ujęciu wniesionej skargi - o różnicę stanowisk istniejącą między sądami orzekającymi w sprawie a skarżącym. Argumentacji takiej nie zawiera uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w którym co więcej, skarżący uzasadniając oczywistą zasadność skargi wskazuje się na jednolite i ugruntowane orzecznictwo dotyczące podstaw zasądzenia świadczenia z art. 448 k.c.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter ściśle jurydyczny i oderwany od kontrowersji

dotyczących ustaleń faktycznych oraz służyć wyjaśnieniu prawa, a nie ocenie ich subsumcji pod określoną normę prawną, jak ma to miejsce w przypadku wniesionej skargi, która nie formułuje zarzutu błędnej wykładni art. 448 k.c., lecz zarzuca błąd subsumcji przez odmowę jego zastosowania w następstwie nierozważenia przesłanek określonych tym przepisem oraz zaniechania poczynienia koniecznych ustaleń.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. O wystąpieniu tej przesłanki można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że może być stwierdzona bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz podstaw skargi (por. postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym kierunku powinny zmierzać argumenty mające stanowić uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, których jednakże w skardze nie przedstawiono. Powód, powołując się na tę przesłankę poprzestał bowiem na przytoczeniu argumentacji uzasadniającej zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania objęte podstawami skargi, które jednak na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej kontroli Sądu Najwyższego.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c., art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw

r.g.